IN GEVEB A JOURNAL OF YIDDISH STUDIES

A Purim Queen

by **Rosa Palatnik,** translation by Julia Koifman

In geveb: A Journal of Yiddish Studies (March 2025)

For the online version of this article:

[https://ingeveb.org/texts-and-translations/purim-queen]

אַ פּורים־מלכּה

A Purim Queen

Rosa Palatnik
translated by Julia Koifman

Introduction: Rosa (Roze) Palatnik, a Yiddish writer born in 1904 in the small town of Kraśnik near Lublin, relocated to Paris in 1927 before immigrating to Rio de Janeiro in 1936, where she lived until her death in 1981. Palatnik was a prolific, transnational author. Between 1953 and 1966, she published four short story collections in Rio de Janeiro, addressing topics ranging from the effects of World War I on Polish Jews to Jewish life in post-World War II Brazil. Her works appeared in Yiddish newspapers across Poland, France, the United States, Latin America, and Israel, as noted in Alan Astro's article in the *Jewish Women's Archive*.[1] In my research I have located dozens of her 200 stories (as Palatnik herself claimed in her foreword to *Geklibene dertseylungen*[2]) in literary journals. Palatnik's works received glowing reviews from prominent writers such as Isaac Bashevis Singer, Aaron Glants-Leyeles, and Melekh Ravitsh, scattered across various newspapers around the world. Palatnik's first collection was introduced by Melekh Ravitsh[3], whom she fondly remembers in her foreword to *Geklibene dertseylungen* as a steadfast supporter of her work. While Ravitsh lauded Palatnik's literary talent, he repeatedly referenced her physical appearance and framed her authorship through her identity as a woman. For example, he compared the difficulty of ranking her stories to a mother's equal love for her children – an analogy that redirected the discussion from literary quality to gendered assumptions.[4]

---

[1] Alan Astro, "Rosa Palatnik," *Jewish Women's Archive,* February 27, 2009, https://jwa.org/encyclopedia/article/palatnik-rosa.
[2] Rosa Palatnik, *Geklibene dertseylungen* (Rio de Janeiro: Biblios, 1966).
[3] Melekh Ravitsh, introduction to *Kroshnik-Rio: Dertseylungen*, by Rosa Palatnik (Rio de Janeiro: Monte Scopus, 1953), 9–11.
[4] Julia Koifman, "Yiddish Women Writers Negotiating Gender in Eastern Europe in the First Decades of the 20th Century: A Comparative Analysis of Short Stories by Rokhl Brokhes (1880–1942/1945) and Roze Palatnik (1904–1981)," MA thesis, (Humboldt University of Berlin, 2025), 11–14.

While rooted in Eastern European Jewish tradition, Palatnik's characters grapple with the challenges of modernity. Her stories explore themes of migration, gender dynamics, the tension between center and periphery, social inequality, and generational conflict. These themes are vividly expressed in "A Purim Queen,"[5] a story contrasting two Purim celebrations – one in Poland, one in Brazil – told largely from the perspective of Dona Elsa (once little Elkele) as she and her husband prepare their daughter Lindina to compete in the holiday pageant. The narrative explores the characters' integration into Brazilian society against the backdrop of their Polish past. The story subtly engages with issues of self-worth and societal pressure, revealing how beauty and belonging are shaped by class. Palatnik does not shy away from the unsettling interplay of power, desperation, and self-destruction that are revealed as Elsa and her husband orchestrate their daughter's transformation into Queen Esther. The fear that Lindina might commit suicide if she fails is not merely an offhand remark but a recurring threat – one that underscores the stakes of parental ambition and ultimately frames the story's striking conclusion.[6]

Palatnik's multilingualism presents particular challenges for translators. Roze Palatnik's distinct ethnographic style is characterized by the use of multiple languages (Polish, Brazilian Portuguese) as well as different registers and dialects of Yiddish (literary Yiddish, Polish Yiddish). Particularly noteworthy is her use of Polish Yiddish in dialogue. In my version, I have aimed to preserve her polyglossia as faithfully as possible. Words in Brazilian Portuguese stand out, as they do in the Yiddish original, with Palatnik typically providing translations in parentheses immediately after their appearance. Yiddish song titles, which would be familiar to an Eastern European Yiddish-speaking audience, as well as the Polish-Jewish term *lashtshene*, appear in quotation marks in the original and are rendered in italics for English readers. I have translated a few Polish words directly into English without marking them as foreign; a Yiddish reader would be unlikely to perceive them as standing out in such a way, while an English reader could be confused if these words were left untranslated. Dialogue in Polish Yiddish is rendered in colloquial English, reflecting the distinct register Palatnik uses for spoken versus written language.

This translation is dedicated פֿאַר מײַן ליבער ליהן.

[5] This story was published as "A Purim-malke," in Rosa Palatnik, *13 dertseylungen* (Rio de Janeiro: Monte Scopus, 1961), 98-105.

[6] For an investigation on the topic of suicide in modern Yiddish literature, see: Janet Hadda, *Passionate Women, Passive Men: Suicide in Yiddish Literature* (Albany, NY: SUNY Press, 1988).

A Purim Queen

Gazing into the polished mirror, happily noting her shapely arms and legs, Dona Elsa was brought back to that Purim Eve when she was still Elkele, the cooper's "pretty little doll." That was the Purim when the young folks decided to act "modern" – they held a Purim ball with masks, notes from secret admirers, and the crowning of a Queen Esther.

Spring was in the air, but that day felt like half-winter, half-summer. The dawn still brought a light frost, which would soon be turned into a layer of slush by the morning sun. At dusk, the market square froze again and the paths became icy, but the crowd still flocked to the firefighter's barn, which had been transformed into a "palace" in just a few hours. Shiny paper hung from the scraped, bare walls and shimmered with many colors. Interwoven paper chains zigzagged along the ceiling, and the light from the rounded cardboard lamps cast a magical mosaic all around.

The shtetl's music ensemble, in clown hats and Cossack trousers with red lampasses, spent a long time tuning their worn instruments. The trombone blew wildly, the saxophone squeaked and the clarinet whistled – and the massive drum drowned them all out.

The journeymen tailors, most of them in tight pants, close-fitting tailcoats, tall top hats, and a monocle on one eye, made themselves out to be "lords." The young craftswomen went as princesses, in colorful cretonne and dresses with trains, with crowns on their heads. The wealthier ones were even dressed as beggars and junk dealers – some went so far as to dress up as chimney sweeps. And all of them wore masks.

Only she, Elkele, was dressed as a gypsy.[7] She'd turned an old red throw into a wide skirt, and her mother's *lashtshene*[8]-dress was now a light blouse. To this were added several beaded necklaces, a deck of cards, and a black mask. Seeing her so tall and full of

---

[7] Palatnik uses the term *tsigayner(in)*, the common Yiddish word for a member of the Romani people (pejoratively referred to as "gypsies" in English). In this translation, "gypsy" is retained to reflect the historical context of early 20th-century Poland, though today in English it is regarded as outdated and offensive. At the time, a costume such as Elke's evoked a range of associations – wandering, poverty, exotic otherness, and low social status – often projected onto Romani people and, in certain contexts, onto Jews in Eastern Europe as well. See Carol Silverman, "Gypsy/Klezmer Dialectics: Jewish and Romani Traces and Erasures in Contemporary European World Music," *Ethnomusicology Forum* 24, no. 2, 2015, 159–180. Romani women, in particular, were often stereotyped in European and Eastern European literature as exotic, alluring, and mysterious, embodying an ambivalent, a kind of idealized yet marginalized beauty. See Rafaela Eulberg, "Doing Gender and Doing Gypsy: Zum Verhältnis der Konstruktion von Geschlecht und Ethnie," in *Antiziganistische Zustände: Zur Kritik eines allgegenwärtigen Ressentiments,* ed. Markus End, Kathrin Herold, Yvonne Robel (Münster: Unrast, 2009), 41–66.

[8] A Jewish tradition marking the end of a wedding celebration.

grace, the crowd broke into thundering applause. “Hurrah! Hurrah!” they cheered, as if a queen had appeared before them.

Elkele, the cooper’s “pretty little doll“ may have been the poorest girl in the town, working hard at the seamstress Hodesl for a meager piece of bread. But she was blessed with natural beauty – that’s why they called her "pretty little doll“.

The mood at the barn was jolly. First the ensemble played Shoshanas Yaakov[9], then they moved on to folk tunes. Through the open windows, the songs traveled to the fields and meadows, echoing back: "To be a Jew is precious, to be a Jew is good – I will shout it until I die“. People danced to Dos pintele yid,[10] to Khinke-pinke,[11] to Akeydes-Yitskhok[12] – very Jewishly.

The masked guests whispered amongst themselves, guessing who was who. Secret love letters went around, their recipients announced by the number they were wearing. At the end, the masks came off: a special jury would be choosing the match for Queen Esther’s beauty.

And then – Elkele revealed her face. Her radiant eyes sparkled like amber set in silver. Two long, black braids, twisted into gypsy-style coils, cascaded over her white décolleté like gleaming velvet on pure alabaster. Her legs were long as a doe’s, and her hands like carved ivory. No, no one could compete with Elkele, the poor cooper’s girl. She became the Purim Queen of the shtetl.

But now, looking at herself in the mirror, Elkele could only see her withering beauty, and the difficult, winding, up-and-down paths she had walked in the years since appeared before her eyes…all those wanderings and changes on the way to Brazil. Such a

[9] *Shoshanat Yaakov* is an old, anonymous liturgical poem traditionally sung in Ashkenazi communities after the reading of the *Megillat Esther* on Purim, both in the evening and during the day. On the evening of Purim, usually only the final lines, beginning with "Shoshanat Yaakov," are sung. There are multiple traditional melodies and musical interpretations of the text performed as Purim songs; some of these can be found at the National Library of Israel (see "Shoshanat Yaakov," *National Library of Israel*, accessed March 12, 2025).

[10] *Dos Pintele Yid* is a Yiddish song with lyrics by Louis Gilrod (1879–1930) and music by Arnold Perlmutter (1859–1953) and Herman Wohl (1877–1936). It was published by the Hebrew Publishing Company in New York in 1909. *Dos pintele yid* is also a play by Tomashevsky, named after the title song, that premiered in 1909. See "Dos Pintele Yid," *Yiddish Songs*, accessed March 12, 2025.

[11] *Khinke Pinke, oder Gavriel der Moler* was a popular *shund* play by Joseph Latayner (1853-1935). The sheet music for the overture can be found in the online collections of the Center for Jewish History.

[12] A popular theme for *Purim-shpiln* (Purim plays) was *Akeydes Yitskhok* (The Binding of Isaac), based on the biblical story in Genesis 22:1–19. More information about this play and other popular Purim plays from the collection of Moisei Beregovskii (1892-1961))—gathered during his field research in southern Ukraine between 1936 and 1939—can be found here. Fragments of *Purim-shpiln* recorded by Beregovskii, including excerpts from *Akeydes Yitskhok*, are available online at the Institute for Information Recording, Vernadsky National Library of Ukraine. One volume of the Beregovskii collection is dedicated to Purim plays: Moisei Beregovskii, *Purim-shpil: Evreiskie narodnye muzykal'no-teatral'nye predstavleniia* (Kiev: Dukh i litera, 2001).

hard, long road. In the end, she'd married here, become rich, and came to be known as Dona Elsa. And today she already had a grown-up daughter preparing for a Purim ball. It was the preparations that had gotten Dona Elsa thinking. Back then, her gypsy costume was ready in just a few hours. Her daughter's costume, however, had already been two months in the making.

Dona Elsa knew that her dear daughter Leyele, called "Lindina" (beauty), was no linda. The young girl had inherited her watery eyes, an elongated masculine face, with dark, thinning, straw-like hair from her father. She was of unremarkable height, her hands and feet short and sturdy, and a waist that could have been slimmer. But her parents had decided to give it a try. After all, they were in Brazil, where honorable, rich men lived in palaces…and they knew their daughter dreamed in secret, as every girl does… She was desperate to be the "Queen Esther" of the next Purim baile.

During one of these hushed conversations, Dona Elsa whispered in her husband's ear: "Pedro dear, maybe let's let it go? If not, well – the child may, God forbid…kill herself."

Senhor Pedro let out a crude laugh, and with the irony of someone who knows the power of wealth, he said: "Now come on, woman! She won't need to commit suicide! You get what you pay for!"

First: a dress of the finest lamé gold was commissioned from the most expensive dressmaker. Then: pointed-toe high-heeled shoes of the same golden material. And a little woven bag of pure gold. The master hairdresser styled her brittle, stringy hair into luscious waves. Her small eyes grew large and shiny from special drops. Light-purple accents and dark-silver shades animated her eyes with their sparse lashes, transforming her whole face. Real pearls shone upon her bony chest. Her face, so long and masculine, had been smoothed out and made up in the best beauty parlor: now the beanpole had become a pretty doll.

On Purim night, there was no frost. Instead, a magnificent starry sky shone with a full moon that looked as though it, too, had just left the beauty parlor – a doll herself. The youth club salon was decorated with hundreds of lampshades, candelabras and spotlights, with rays of light dancing on the walls like miniature suns. Brightly polished mirrors amplified the light, making the decked-out hall feel larger and more expansive.

The first-rate orchestra struck up samba waltzes, then rock n' roll. Young people danced and sang along. The singing carried through the large windows into the flower garden: "Mamãe eu quero! Mamãe eu quero!…"[13] (Mommy, I want it).

There was Lindina, in her fine-tuned outfit, elevated on high heels, slimmed by a corset, seeming majestic, graceful – even haughty. Dona Elsa, bedecked in black velvet, hair

[13] *Mamãe eu quero* is a famous Brazilian song composed by Vicente Paiva and Jararaca in 1937. The song gained international fame in 1940 through the Technicolor film *Down Argentine Way*, featuring the celebrated Portuguese-Brazilian performer Carmen Miranda. See the following Youtube video.

beautifully coiffed, a narrow waist and impressively large eyes – here was the real competition. And Senhor Pedro, in a black tailcoat, with pomaded hair and a long face, was the spitting image of his daughter.

Lindina's appearance prompted a stormy ovation, though people could hardly see her; they saw only mounds of gold... gold, gold and even more gold. The wealthiest and most elegant young men immediately asked her to dance. Her lamé dress was a golden balloon, her shoes, handbag and large golden bracelets sparkled all over the salon like artificial flames, spinning like golden wheels, shimmering, glistening, dazzling and blinding. The jury's decision was quick and unanimous: Senhorita Lindina was this year's Purim Queen. The attendees applauded: "Hurrah! Hurrah! Bravo, bravissimo!" Just like back then, for her mother in the shtetl.

On the way home, the parents showered their crowned queen with even more affection. Husband and wife beamed at each other. Senhor Pedro's eyes glittered triumphantly as he turned to his wife.

"Ha! So, Elke dear? What do you say now? You still think she'd do herself in?"

אַ פּורים־מלכּה

קוקנדיק אַזוי אינעם געשליפֿענעם שפּיגל, באַטראַכטנדיק צופֿרידן אירע גוט געפֿורעמטע גלידער, ברענגט עס איר צוריק צו יענעם ערבֿ־פּורים, ווען זי, דאָנאַ עלזאַ, איז נאָך געווען — עלקעלע דעם בעדנערס „ליאַלקעדיקע צאַצקע“... און יונגוואַרג האָט דעמאָלט באַשלאָסן צו ווערן „מאָדערן“ — געמאַכט אַ פּורים־באַל, מיט מאַסקעס, געהיימער „פּאָטשט“ און מיט דער קרוינונג פֿון אַן אסתּר המלכּה...

כאָטש אין דרויסן איז שוין געווען פֿרילינגדיק, איז אָבער יענער טאָג נאָך געווען האַלב ווינטער, האַלב זומער. קאַיאָר האָט נאָך געכאַפּט אַ גרינג פֿרעסטל, וואָס די פֿרימאָרגן־זון האָט באַלד פֿאַרוואַנדלט אין אַ שיטערער בלאָטע. פֿאַר נאַכט האָט עס ווידער פֿאַרסטויעט דעם מאַרק, גלאָזיק געמאַכט די טריט, אָבער עולם האָט געשטראָמט צו דער פֿײַער־לעשער־שאָפּע, וואָס איז אין געציילטע שעהען פֿאַרוואַנדלט געוואָרן אין אַ „פּאַלאַץ“. אויף די אָפּגעשיילטע ווענט, גלאַנצנדיקע פּאַפּירן, וואָס האָבן זיך געמיניעט אין כּלערליי פֿאַרבן. אַ געוויקל פֿון פּאַפּיר־קייטן האָבן זיך געשלענגלט זיגזאַגיש איבערן גאַנצן סופֿיט. קײַלעכדיקע, פֿון טאָוול געשניצטע לעמפּלעך, מיט אָנגעצונדענע ליכטלעך, האָבן געשאַפֿן אַ פֿאַנטאַסטישע מאָזאַיִק.

די שטאָט־קאַפּעליע, אין פּאַיאַצישע היטלען, קאָזאַצקע הויזן מיט רויטע לאַמפּאַסן, האָבן לאַנג געסטרויעט זייערע אָפּגעריבענע אינסטרומענטן. דער טראָמבאָן, האָט ווילד געטראָמביעט, דער סאַקסאָפֿאָן — געקוויטשעט, ס'קלאַרנעטל — געפֿיפֿן און די גרויסע פּויק האָט זיי אַלע אַריבערגעהילכט.

די פֿאַרמאַסקירטע שנײַדער־געזעלן, צו מיינסטן אין געפּאַסטע הויזן, שמאָלע פֿראַקן, הויכע צילינדערס, מיט מאָנאָקלען אויף איין אויג, האָבן מיט זיך פֿאָרגעשטעלט — „לאָרדן“... בעל־מלאָכה־מיידלעך, אין בונטע קרעטאָנען, לאַנגע פּאָוולאָקן, מיט קרוינען אויף די קעפּ, האָבן אימיטירט — פּרינצעסינס... די רײַכערע האָבן זיך גאָר פֿאַרקליידט אַלס בעטלער, לאַטשאַזשעס און אַפֿילו נאָכקאָפּירט — קוימען־קערער... און אַלע, מיט מאַסקעס אויף די פּנימער.

בלויז זי, עלקעלע, איז דעמאָלט דערשינען אַלס אַ ציגײַנערין. פֿון אַן אַלטן, רויטן איבערצײַג, געמאַכט אַ ברייטע ספּודניצע. פֿון איר מאַמעס „לאַשטשענע־קלייד“ — אַ צעלאָזטע בלוזקע, מיט אַ סך בײַטשלעך קרעלן, אַ פּעשל קאָרטן אין די הענט און אַ שוואַרץ מאַסקעלע אויפֿן פּנים. צוליב איר גראַציעזער הייך און זגראַבנעם געשטעל, האָט איר עולם געמאַכט אַ פֿײַערלעכע אָוואַציע: הוראַ! און הוראַ! — גלײַך עפּעס אַ קעניגין וואָלט דערשינען...

עלקעלע דעם בעדנערס „ליאַלקעדיקע צאַצקע“, איז גראָד געווען דאָס אָרעמסטע מיידל פֿון שטעטל, שווער געהאָרעוועט בײַ הדסל דער נייערין, אויף אַ שטיקל פּיסנע ברויט, אָבער געבענטשט געווען מיט נאַטירלעכער שיינקייט — דערפֿון איר נאָמען — „ליאַלקעדיקע צאַצקע“.

אין דער שאָפּע איז געווען שׂשׂון־ושׂימחההדיק. די קאַפּעליע האָט קודם אויפֿגעשפּילט: שושנת־יעקבֿ. באַלד איבערגעגאַנגען צו פֿאָלקס־ניגונים. דורך די אָפֿענע טירן־פֿענצטער האָבן די געזאַנגען זיך דערטראָגן צו די פֿעלדער און לאָנקעס, ווו די ווערטער האָבן אָפּגעעכאָט: — „אַ ייִד צו זײַן איז טײַער, אַ ייִד צו זײַן איז גוט, — שרײַען ׳עלעך ביזן טויט אַרײַן“... מען האָט געטאַנצט צום טאַקט פֿון „פּינטעלע ייִד“, פֿון „כינקע־פּינקע“, פֿון „עקדת־יצחק“, — ייִדישלעך...

די פֿאַרמאַסקירטע האָבן זיך געשושקעט, געוואָלט דערגיין — ווער ס'איז ווער... זיך געשיקט ליבעבריוועלעך, וועלכע מען האָט אויסגערופֿן לויט נומערן, וואָס אַלע האָבן געטראָגן. און צום סוף האָט מען געמוזט אַראָפּנעמען די מאַסקעס, ווײַל אַ ספּעציעלע זשורי האָט געפּסקנט: „ווער ס'איז אַזוי שיין — ווי אסתּר המלכּה...“

ווען עלקעלע האָט געטאָן אַן אַנטבלויז איר לויטער פּנים, האָבן אירע בלישטשענדיקע אויגן אַזאַ בלענד געטאָן, ווי בורשטינען געפֿאַסט אין זילבער. אירע צוויי שוואַרצע צעפּ, פֿאַרדרייט אין ציגײַנערישע ראָלקעס, האָבן זיך געטאָן אַ

צעכוואַליע אויפֿן ווײַסן דעקאָלט, ווי בלישטשענדיקער סאַמעט אויף קלאָרן אַלבאַסטער. אירע הויכע פּיס — די עלאַסטישקייט פֿון אַ יונגן הירש, אירע הענט — געשניצטער העלפֿאַנדביין.

ניין, נישט געווען קיין שום קאָנקורענטקע צו עלקעלע דעם בעדנערס אָרעמען מיידל... און זי איז טאַקע געוואָרן די פּורים־מלכּה פֿון שטעטל...

קוקט זי איצטער אין שפּיגל, עלקעלע, קוקט אויף איר האַלב וועלקנדיקער שיינקייט, און עס טויכן אויף די שווערע, פֿאַרפֿלאָנטערטע, פֿול־מיט־אַראָפּ־און־אַרויפֿיקע וועגן, וואָס זי איז זינט דעמאָלט שוין אַדורכגעגאַנגען... אירע וואַנדערונגען און גילגולים, ביז איר מגולגל ווערן קיין בראַזיל. אַ לאַנגער און שווערער וועג געווען. לסוף דאָ חתונה געהאַט, רײַך געוואָרן, רופֿט זיך דאָנאַ עלזאַ, האָט שוין אַ דערוואַקסענע טאָכטער, וואָס קלײַבט זיך טאַקע אויך צו אַ פּורים־באַל...

איז אָט די דאָזיקע קלײַבעניש, האָט דאָנאַ עלזאַן געבראַכט צי אירע איצטיקע מחשבֿות... דעמאָלט, איז איר ציגײַנערישער טראַכט אויפֿגעשטעלט געוואָרן אין געציילטע שעהען, בעת דאָ האַלט עס שוין אָן גוטע צוויי חדשים...

דאָנאַ עלזאַ ווייסט אַז איר טעכטערל לאהלע, וואָס מען רופֿט דאָ „לינדינאַ“ (שיינהייט) איז שוין גאָר נישט אַזאַ „לינדאַ“... די קליינע האָט גראָד געירשנט איר פֿאָטערס וואַסערדיקע אייגעלעך, זײַן לענגלעך־מאַנצביליש פּנים, טונקעלע האָר, שיטער און שטרויעדיק. אויך איר וווּקס איז געבליבן — נישט אַהין נישט אַהער... הענט און פֿיס — קורצע און קרעפּקע. אויך איר טאַליע וואָלט געקאָנט זײַן — מאָגערער...

דאָך האָבן טאַטע־מאַמע באַשלאָסן: — פּרוּוון... — „ס'איז דאָך בראַזיל, אָנגעזעענע גבֿירים, ווינען אין אַ פּאַלאַץ, און ס'טעכטערל, וייסן זיי, חלומט אין דער שטיל... חלומט אַ מיידלישן חלום... חלשט צו ווערן די „אסתּר המלכּה“ פֿון דער קומענדיקער פּורים־בײַלע...

שמועסנדיק אַזוי, שטילינקערהייט, צווישן זיך גערעדט, האָט דאָנאַ עלזאַ אַ שושקע געטאָן איר מאַן אויפֿן אויער: — „פּעדראָ־לעבן, אפֿשר — רעזיגנירן?... ווײַל, טאָמער נישט, און — ס'קינד קאָן זעך נאָך חלילה — שאַכטן“...

האָט סעניאָר פּעדראָ אַ גראָבלעכן לאַך געטאָן, מיט דער איראָניע פֿון אַ מענטש, וואָס קען גוט דעם כּוח פֿון עשירות, און אַ זאָג געטאָן: — „גייַ שוין גייַ, שוטה, זעט זעך נישט דאַרפֿן שאַכטן, אַז מ'עט גיט אַראַנלײַגן, עט מע גיט — אַראָסנעמע“...

קודם באַשטעלט בייַ דער טײַערסטער מאָדיסטין אַ קליידל פֿון פֿײַנסטן לאַמעגאָלד. פֿונעם זעלבן שטאָף, באַשטעלט די שיכלעך, אויף העכסטע קלעצלעך און לענגסטע שפּיצנאָסקעס. אויך ס'טעשעלע, פֿון ריינעם גאָלד געפֿלאָכטן. אירע שטײַפֿע האָר, בײַם קינסטלער־פֿריזיר אָנדולירט אַזוי, אַז ס'איז נישט געווען צום דערקענען די — „סטרונעס“... אין אירע קליינע אייגעלעך — טראָפּנס צום גלאַנצן, און צום פֿאַרגרעסערן... אירע שיטערע ברעמען, אונטערגעטראַסקעט מיט העלע־לילאַ און טונקעלע זילבערפֿאַרבן, וואָס איבעראַנדערשן ממש דאָס גאַנצע פּנים... איר ביינערדיקער דעקאָלט, באַלייגט און באַהאָנגען מיט בײַטשלעך עכטע פּערלשטיינער... ס'לאַנגע מענער־פּנים, אינעם גרעסטן שיינהייט־סאַלאָן — אויסגעגלעט, אויסגעמאָלן, געמאַכט פֿון אַ „דראָנזשיק“ אַ שיינע ליאַלקע...

פּורים־אָוונט, אַנשטאָט אַ גליטשיק פֿרעסטל, אַ פּרעכטיק אויסגעשטערנטער הימל, די פֿולע לבֿנה, גלײַך זי וואָלט אויך ערשט אַרויס פֿון שיינהייט־סאַלאָן — אַ „טאָק“...

דער סאַלאָן פֿון „יוגנטקלוב“, מיט הונדערטער אַבאַזשורן, קאַנדעלאַברעס, פּראָזשעקטאָרן וואַרפֿן סנאָפּעס ליכטער, ווי קינסטלעכע זונען אויף דעקאָרירטע ווענט, די געשליפֿענע שפּיגלען פֿאַרטאָפּלען די שטראַליקייט, פֿאַרלענגערן און פֿאַרברייטערן דעם אויסגעפּוצטן סאַלאָן. אַן ערשטקלאַסיקער אָרקעסטער צעלאָזט זיך אין „סאַמבאַס“, וואַלסן, „ראָק ענד ראָל“... יוגנט טאַנצט, זינגט מיט. דורך די ברייטע פֿענצטער צעטראָגט זיך דאָס געזאַנג איבערן גרויסן בלומען־גאָרטן: — „מאַמיַי יוקערל!... מאַמיַי יוקערל!...“ (מאַמע, איך וויל).

לינדינאַ, אין איר אָנגעסטרויעטן טראַכט, הויך אויף די קלעצלעך... און „שלאַנק“ — פֿונעם קאָרסעט, דערשײַנט מאַיעסטעטיש מיט גראַציע און — פֿאָריע...

דאָנאַ עלזאַ, אין שוואַרצן סאַמעט, גוט פֿריזירטן קאָפּ, שמאָלער טאַליע און פרעכטיק גרויסע אויגן — איז גאָר די אמתע קאָנקורענטקע...

סעניאָר פּעדראָ, אין שוואַרצן פֿראַק, פּאָמאַדירטע האָר און צעצויגענעם פּנים — די אמתע קאָפּיע פֿון זײַן טאָכטער...

לינדינאַס דערשײַנען רופֿט אַרויס שטורמישע אָוואַציעס... כאָטש זי אַליין זעט מען כּמעט נישט אַרויס, נאָר הויפֿנס גאָלד... גאָלד... און — גאָלד...

לינדינאַ ווערט גלײַך אײַנגעלאַדן פֿון די רײַכסטע און עלעגאַנטסטע בחורים צום טאַנצן... איר לאַמעקלייד — אַן אָנגעבלאָזענער באַלאָן פֿון גאָלד. אירע שיכלעך, דאָס טעשל און ברייטע גאָלדענע בראַסלעטן בליאַסקען איבערן סאַלאָן, ווי קינסטלעכע פֿײַערן, דרייען זיך מיט, ווי גאָלדענע רעדער, שעמערירן, גלאַנצן, בלענדן און — פֿאַרבלענדן...

די זשורי האָט זיך לאַנג נישט פֿאַרזוימט, נישט געווען קיין צוויי באַזונדערע מיינונגען, דער אורטייל איז געקומען גיך און קאָנקרעט:

סעניאָריטאַ לינדינאַ איז אויסגעוויילט אַלס די פּורים־מלכּה פֿון דער הײַנטיקער „בײַלע“...

„הוראַ! הוראַ! בראַוואָ! און – בראַוואָ!!“

געוווי ווי דעמאָלט, בײַ איר מוטער אין שטעטל.

צום אַהיימגיין, האָבן טאַטע־מאַמע נאָך וואַרעמער געפֿירט זייער געקרוינטע קעניגין... מאַן־און־ווײַב האָבן זיך שׂימחהדיק איבערגעקוקט. סעניאָר פּעדראָס אויגן האָבן געפֿײַערט פֿון נצחון... און אין דער שטיל זיך געווענדט צום ווײַב:

— „אַנו, האַ? עלקע־לעבן? וואָס זאָגסטו איצטער? האַ? זעט זעך טאַקיש שאַכטן?“...